

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Concilium Oecumenicum rectè definitur Conventus Episcoporum ex toto Christiano orbe convocandorum, in paucissimo licèt numero comparentium, Apostolicâ, Christi Nomen præferente, auctoritate ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

igitur illa Christi Domini verba *Matth. 18.* ad Apostolos *universam etiam ecclesiam*, eorumque adeo Successores, in Concilio aggregatos, prolata: *Quidquid alligaveritis, & quidquid solveritis &c.* ita importet Apostolicam, atque adeo Oecumenicam auctoritatem, ut hæc etiamnum perduret in Synodis generalibus, quomodo generalitas illa *formalis* non æquè subsisteret in Concilijs generalibus absque interventu Petri per reliquos Apostolos celebratis? Imò ubi Concilium aliquod generale nomine Christi, seu Vicarij Christi auctoritate fuit semel aggregatum, quomodo non jam ex se ipso, dum Summus Pontifex manum suam ab illo retraheret, illam absolutam & generalem ligandi & solvendi potestatem per Christum Concilio Oecumenico re-promissam retineret? Atque in hoc se tenet centrum præsentis difficultatis: quod priusquam penetremus, sequentia præmittere, oportet.

7. Pro quinto igitur lubeat hic obiter expendere, quomodo tum Constantiense, tum Basileense, tum novissimum Tridentinum Concilium dici possit generale ac Oecumenicum, representans universam Ecclesiam? Nempe Concilium Constantiense, dum nullus etiam erat certus Papa, fuerat in statu tendentiæ ad certum aliquod Ecclesiæ Caput constituendum. Quæmadmodum enim Corpus organicum etiam pro priori, formæ rationalis informationem antecedente, jam verè dici potest humanum, non quidem absolute, sed tum *tacito* saltem addito *dispositivè & materialiter*; sic Synodus constata ex totius orbis Christiani Episcopis, non adhuc equidem informata characterè Vicarij *nominis Christi*, subsistens tamen sub tendentiâ ad Vicariam Christi auctoritatem intrâ suum gremium recipiendam, ut ab ea ceu formâ sua *essentiali* perficiatur, jam dici potest *materialiter* Oecumenicum, representansque universam Ecclesiâ, cum *intrinsecâ* habitudine ad *formalem* quoque characterem Vicariæ totam Ecclesiâ *supereminenter* representantis potestatis Apostolicæ, carens recipiendum, ut ex tunc absolute appellanda sit Oecumenica, representans universam Ecclesiam. Atque hoc modo habuit se generalis Synodus Constantiensis.

8. Eontra Synodus Basileensis, quantumvis à Summo Pontifice convocata, erat primitus Oecumenica, ex quo tamen legitimus Papa Apostolicæ auctoritatis suæ characterem ei subtraxit, cum non tantum non esset in dispositione ad eam recipiendum, sed per schisma à semet introductum, esset in dispositione contrariâ; ne quidem *materialiter* poterat ex tunc dici Oecumenica, seu representans universam Ecclesiam, quippe cum de essentiali materiæ sit aptitudo ad formam sui perfectivam: ejusmodi verò ad Apostolicæ Christi Vicariæ auctoritatis formam recipiendam aptitudinis expertis prorsus facta sit illa Basileensis Synodus, ex quo per schisma se avulsit à legitimo Pontifice.

9. Denique extra omne dubium est, sacrum Concilium Tridentinum tam *materialiter*, quam *formaliter* fuisse generale ac Oecumenicum, sed hæc mirari quis posset, cur abstinere

voluerit illo magnifico titulo, *representans universam Ecclesiam*? Verum hujus ratio erat æquivocatio, quæ latere poterat sub tali titulo, quo Concilium Constantiense utebatur, dum nullus adhuc erat certus Papa, nec adeo pro tunc informabatur Christi Vicario characterè ceu nomine, *essentiali* Concilij Oecumenici formâ: Synodus verò Basileensis per schisma à Summo Pontifice avulsa inique usurpabat ejusmodi titulum: à quo proinde Patres sacrosancti Concilij Tridentini consultius ducebant, abstinere.

§. II.

Concilium Oecumenicum rectè definitur
Convocandum ex toto Christiano orbe convocandum, in paucissimo licet numero concipientium, Apostolicâ, Christi Nomen præferente, auctoritate informatum.

Primo in hæc definitione sub Christi Nominè venire auctoritatem Apostolicam, evincitur etiam ex *Actuum cap. 9. v. 15.* ubi Dominus de Saulo ad se converso dixit Ananiæ: *Vade, quoniam vas est electionis, ut portet nomen meum coram Gentibus & Regibus & filijs Israel.* Hic namque verbis Christus Saulom sibi elegit in Apostolum, qui tanquam Legatus portaret nomen suum. Sub hoc igitur Christi Nominè intelligitur auctoritas Apostolica, Paulo destinata, ut, quemadmodum Legatus cujuspiam Regis portat hujus nomen, quatenus ex commissione Regiæ auctoritatis in se transfusa, peragat negotia sibi à Rege demandata; sic quia Apostoli, ipsomet Paulo attestante, pro Christo fungebantur Legatione, ideo portabant nomen Christi: sicque sub ipso Apostolicæ auctoritatis characterè præfertur Christi nomen.

Istud proinde Nomen Christi Apostolicæ auctoritatis characterem denotans, est formâ Concilij Oecumenici per Christum sancita sub illis Christi Domini verbis *Matth. 18.* exaratis: *Vbi duo, vel tres congregati fuerint in Nomine meo, ibi sum in medio eorum.* At verò character auctoritatis Apostolicæ, postquam Apostoli ex Ecclesiâ militante sunt translati in triumphantem Ecclesiam, in nullo alio de facto existit, quam in Romano Pontifice: Quia igitur *Nomen Christi*, sub cujus characterè subsistit formâ Concilij Oecumenici, importatur in auctoritate Apostolicâ, soli Petri Successori jam competente, idcirco absque hujus ceu formæ *essentialis* interventu, nequit ullum jam excogitari Concilium Oecumenicum.

Pro secundo excipiet fortassis nonnemo: Episcopos esse Successores Apostolorum. Si ergo conveniant in unò generali Concilio, istud jam ex ipsis præferre characterem Apostolicæ auctoritatis, sicque portare *Nomen Christi*, posseque adeo constituere Concilium Oecumenicum.

Verum quis Catholicorum dicere audeat, singulis Episcopis competere Jurisdictionem Oecumenicam, se extendentem ad universum Orbem Christianum, quæ extensio propria est illi.

Cloritas
 Meditatio
 Apostolica
 GM
 180

est auctoritatis Apostolicæ? Succedunt Episcopi Apostolis, quoad partem duntaxat Jurisdictionis Ecclesiasticæ, licet quoad ordinem consecrationis Episcopalis merito dicantur Apostolorum Successores, quatenus scilicet eodem cum Apostolis potiuntur caractere Ordinis Episcopalis. In quo equidem caractere importatur radicalis quædam spiritualis erga Christianos sibi per Papam designandos Jurisdictionis exigentia, non ineptè dici solita radicalis Jurisdictionis, quæ tamen minimè reduci potest in actualis Jurisdictionis statum, nisi ex Summi Pontificis concessione; veluti D. Thomas 4. contra Gentes cap. 74. ratione 41. eleganter nos edocet, Christum specialiter promississe Petro: tibi dabo claves Regni Cælorum, ut ostenderetur potestas clavium per eum ad alios derivanda, ad conservandam Ecclesiæ unitatem.

14. Pro tertio replicabit aliquis. Non solum Petrum, sed universos Apostolos contingere illa Christi verba Matth. 18. prolata; Quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata & in Cælis, & quæcumque solveritis super terram, erunt soluta & in Cælis. At hisce verbis contineri Oecumenicam Apostolicam auctoritatis potestatem. Et licet ipsissima illa verba, quatenus contingebant Apostolos singillatim spectatos, designarint in ipsis Apostolicam auctoritatem per modum Legationis, cum ipsorum personis connexæ, nec adeò transferibilis in Episcopos seu Successores ipsorum. Nihilominus eadem Christi verba noscuntur ex sacro contextu, prolata ad Apostolos etiam collectim sumptos, sive in nomine Christi congregatos, sicque Concilium Oecumenicum conficientes, ut sic autem auctoritas illa Oecumenica eatenus persistit sub perpetuo Ecclesiæ statu, ut consequenter competat etiam Episcopis in unam Synodum Oecumenicam aggregatis. Quod si ergo ista aggregatio semel facta sit in nomine Christi, sive Vicariâ Christi potestate, an non ex tunc Episcopi taliter congregati eatenus præferant caractere Apostolicæ auctoritatis, distinctæ ab Apostolicâ Romani Pontificis auctoritate?

15. Verùm pro quarto lubens concedo, Concilio Oecumenico competere auctoritatem Apostolicam illis Christi Domini verbis Matth. 18. designatam, & Apostolis collectim, adeoque Synodo Oecumenicæ collatam, ut sic distinctam à Summi Pontificis Apostolicâ auctoritate. Nihilominus infra sequenti §. 3. demonstrabitur, eam Concilij Oecumenici auctoritatem Apostolicam minimè subsistere, nisi quâ indivisim conjunctam cum Apostolica Petri Successoris auctoritate, nec adeò consistere posse Concilium Episcoporum, ex toto etiam orbe Christiano aggregatorum in statu Oecumenicæ Synodi, ubi id est avulsum ab unione sui cum Apostolicâ Papæ auctoritate.

16. Videtur pro quinto instari posse: Quod Episcopi etiam singillatim sumpti præferant caractere Jurisdictionis à Christo, seu Spiritu sancto immediatè acceptæ, juxta illud Pauli Actuum 20. dicentis, Episcopos esse postos à Spiritu sancto regere Ecclesiam Dei. Hinc enim videtur evincit ab ipsomet Spiritu sancto, adeoque di-

vinitus convenire Episcopis potestatem gubernativam Ecclesiæ. Quidni ergo dixeris, si Episcopi ex universo Christiano Orbe conveniant, eos in tale Concilium importare nomen Christi, consistens in potestate gubernativâ Ecclesiæ?

Verùm illorum Apostoli verborum sensus salvatur, quatenus in ipsa Apostolica potestatis, quâ ordinariæ in Successores transferibilis, non nisi Petro concessæ, collatione ac institutione, liberat præceptum Divinum de Ordine Hierarchico Ecclesiæ instituendo, atque adeò de creandis Episcopis, vocandisque à Papâ in partem suâ Pastoralis sollicitudinis. Quare ex vi hujus Divinæ institutionis, in acta quasi signata spectata, cujus executio est Papæ Divinitus præcepta, verissimè dicuntur Episcopi Divinitus positi à Spiritu sancto ad regendam Ecclesiam Dei: licet in via executionis, quoad actualem scilicet potestatis in Ecclesia gubernative exercitè faciendam collationem, eatenus dependant à Papâ, Petri Successore, ut non nisi ex isto secundum viam potestatis ordinariæ, ex cæteris autem Apostolis, secundum viam extraordinariæ duntaxat, & quasi personalis (atque adeò cum ipsorum personis extrinsecâ) à Christo sibi commissæ Legationis, possit in quenquam Episcoporum esse, vel fuisse unquam derivata aliqua actualis Jurisdictionis Ecclesiastica. Unde tantum abest, in Episcoporum, quantumvis ex toto Orbe Christiano confluentium, materialiter generali Conventu subsistere Nomen Christi, sive caractere Apostolicæ auctoritatis, quamdiu non intervenit Summi Pontificis Oecumenicæ auctoritas, seu Vicarium Christi nomen, ut proinde absque Papæ gratiosâ concessione, Episcopi ne jus quidem obtinere valeant, cum cæteris à Sede Apostolicâ jam confirmatis Præsulibus interveniendi Oecumenicæ Synodo.

Pro sexto urgebit fortassis aliquis. Cùm fateamur, in cæteris ultra Petrum, Apostolis, non quidem per viam ordinariæ potestatis, sed per viam extraordinariam personalis legationis, subsistisse Apostolicæ auctoritatis caractere, in vi cujus intrâ Ecclesiam portarent Christi Nomen; quidni Petro etiam non interveniente, potuisset à reliquis Apostolis celebrari Oecumenicum Concilium ex Christi Nomine, seu auctoritatis Apostolicæ caractere formaliter constitutum?

Verùm hoc etiam posito, cum reliquorum ultra Petrum, Apostolorum auctoritas Apostolica, utpote se habens per modum Legationis personalis, exspiravit cum ipsorum personis; firmum adhuc subsisteret, saltem pro statu præsentis, impossibile esse, quod caractere Concilij Oecumenici formaliter constitutivus absque interventu Petri Successoris, jam intercedere valeret. De quo puncto, veluti centro hujus difficultatis, agemus in proxime subsequenti paragrapho.

